

vání takového obyčejného dřevěného zboží jest pravidelně předmětem domácího zaměstnání (obch. a živn. kom. vídeňská).

Za vedlejší domácí zaměstnání pokládati sluší též košíkářství časem provozované v malé výrobě, při němž nepracují živnostenští pomocníci, nýbrž jen členové vlastní domácnosti (obch. a živn. kom. pražská). Šičky (švadleny), které k žádosti stran v obydlích jejich práci pořizují, nesluší pokládati za dámské krejčí, a co do kvalifikace jejich práce rozhoduje to, že nedodávají látku ani příslušné potřeby a dále míra zaměstnání, pokud zaměstnání to jest prací za mzdu a přináší výdělek osobám, které by jinak těžce se obživily, nebo pokud se zaměstnání to provozuje jen jako živnost vedlejší (obch. a živn. kom. pražská a chebská). Plišování a háčkování, při němž zaměstnání jsou toliko členové rodiny, shoduje se v podstatě s výkladem podaným v cit. min. výnosu a s vymezením průmyslu domácího tam naznačeným (obch. a živn. komora vídeňská).

V okolí Mistelbachu přijímají venkovští obyvatelé v zimních měsících dýmky, talíře, mísy atd. malující na předměty ty jména a ozdoby; nepatrná práce s tím spojená brání tomu, aby se zaměstnání takové prohlášovalo za živnost v pravém slova smyslu, naopak sluší je míti za vedlejší domácí zaměstnání (obch. a živn. komora vídeňská).

Zhotovování hrabí jest průmyslem domácím, ježto se provozuje větším dílem v zimních měsících jakožto vedlejší zaměstnání a dotyčné osoby jsou většinou stavu rolnického nebo příbuzných živností, náležejíce ku př. živnosti truhlářské, tesařské nebo soustružnické a zaměstnávajíce se prací touto v prázdných chvílích (obch. a živn. komora bolzanská).

Výrobu a prodej koleček (trakařů) ve smyslu cit. min. výnosu jest beze vší pochybnosti subsumovati pod pojem domácího průmyslu (obch. a živn. komora vídeňská).

Řemínky k obuvi, na biče a j. pod., dále šňury na cepy, které většinou zhotovují se ze surové kůže v kamenci spracované, pokládány byly ode dávna za předměty vedlejšího domácího zaměstnání, ježto se živnostník provozující vlastní řemenářskou živnost docela nezabývá výrobou takovýchto řemínků (obch. a živn. komora solnohradská).

Průmysl zemědělský viz Zemědělství.

Průvod bezpečný jest dle §§ 419 a 420 tr. řádu ujištění dané ministrem spravedlnosti nepřítomnému nebo prchnuvšímu obviněnému, že bude osvobozen od vazby až do vynesení rozsudku v I. instanci, dostaví-li se dobrovolně k soudu trestnímu. Toto ujištění dává se, složena-li jistota, nebo i nebyla-li jistota složena a došlo-li dobrozdání vrchního zastupitelství při sborovém soudu II. instance, v jehož obvodu jest dotyčný vyšetřující soud. Bezpečný průvod účinným jest toliko pokud jde o onen zločin nebo přečin, pro který dán byl, a pozbývá své účinnosti (t. j. obviněný může býti zatčen, jakkoli mu bylo dáno zmíněné ujištění), nedostaví-li se obviněný bez dostatečného ospravedlnění, ač byl obeslán, pomýšlí-li na útěk nebo skutečně uprchne nebo jen pobyt svůj ukrývá nebo nespíná-li některé z podmínek, za kterých mu bezpečný průvod byl povolen.

Průvodčí po horách jsou zkušené, spolehlivé, v místě obeznalé a fysicky schopné osoby, kteréž zabývají se průvodem cestujících v horách.

I. Úřední nařízení o průvodu po horách (min. výn. ze dne 5. května 1865 č. 1800):

1. Knížka průvodčích po horách: Knihy ty vydávají politické okresní úřady, je-li dotyčná krajina čteně navštěvována cestujícími (turisty), a dle potřeby i oněm průvodčím, kteří vykážati se mohou potřebnými vlastnostmi; knížka taková podává výkaz o tom, že průvodčí uznán byl úřadem za způsobilého ku naznačenému zaměstnání. Držba takovéto knížky neposkytuje průvodčímu po horách nijakých výlučných práv oproti těm, kdož si knížky nevymohli; ježto však má knížka tato povahu úředního vysvědčení, poskytuje cestujícímu obecenstvu žádoucí záruku spolehlivosti nabízejících se průvodčích, s druhé strany pak ověřeno jest knížkou takovou úředně povolání průvodčích a zajištěny tím veškery výhody úředního ověření. Knížka průvodčích po horách má však účel další; máť se do ní cestujícími zanásti vysvědčení o spolehlivosti a dobrých službách dotyčného průvodčího. Knížka průvodčích po horách má však také seznámiti cestující s řádem o průvodu po horách a se sazbou na odměnu průvodčích a má proto obsahovati obojí. Nabyli-li by úřad z vysvědčení zapsaných do knížky průvodčího, nebo ze stížnosti nebo jakkoli jinak přesvědčení, že průvodčí pozbyl spolehlivosti nebo tělesné způsobilosti, dlužno mu ihned knížku odejmouti.

2. Sazba (tarif) pro průvodčí po horách. Řádně organisovaný průvod po horách vykazuje jakožto podstatnou součást sazbu (tarif). Sazba ta stanoví se politickým úřadem a řídí se místními poměry, pročež rozhodným jest při tom dobrozdání obecního úřadu. Sazba může se však vztahovati toliko na všechny tury méně obtížné a méně nebezpečné a má být tak upravena, aby s jedné strany poskytovala průvodčím přiměřené odměny, s druhé strany však nesmí jíti sazba příliš vysoko, aby se tím nepoškodila návštěva cizinců. Sazbu vytknouti jest včetně s cestou zpáteční; pokud se dle sazby vyměřuje služba průvodčího i odměna jeho, připouští se jako maximum váhy, kterou má průvodčí nésti k žádosti cestujícího, 15 liber ($7\frac{1}{2}$ *kg*). V položkách sazby zahrnuty jsou též peníze na stravu a nocleh průvodčího, takže nesmí průvodčí v té příčině činiti nijakého dalšího nároku. Při turách zvlášť obtížných a nebezpečných lze výši odměny sjednati obobolným volným dohodnutím.

3. Rozepře vzcházející mezi cestujícími a průvodčími přísluší — vyjímaje případné soukromoprávní nároky, kteréž vyhrazeny jsou soudům — projednati u nejbližšího představeného obce nebo při nejbližším politickém úřadě okresním.

4. Vyhlášky: Jak řád o průvodu po horách tak i jména průvodčích sluší přiměřeným způsobem uveřejniti, pokud možno v německé a francouzské řeči (výn. min. ze dne 5. května 1865 č. 1800).

Řády o průvodu po horách vydány byly v Solnohradsku (vyhl. ze dne 2. června 1865 č. 4 z. z.), v Horních Rakousích (vyhl. ze dne 22. května 1865 č. 8 z. z.), v Korutanech (vyhl. ze dne 22. února 1869 č. 11 z. z.), v Krajině (vyhl. ze dne 1. června 1865 č. 10 z. z.), v Tyrolích (nař. místodrž. ze dne 11. března 1865 č. 38 z. z.), v Tyrolsku a Vorarlbersku (nař. místodrž. ze dne 4. září 1871 č. 70 z. z.), ve Štýrsku (nař. místodrž. ze dne 31. prosince 1873 č. 1 z. z.) atd.

II. Povinnost berní.

Zaměstnání průvodčích jest jen příležitostné a předchozí, jevíc povahu obtížného, vedlejšího výdělku (z milosti jaksi), nemůže tedy býti zpravidla posuzováno jako živnost a podrobena býti dani výdělkové; tím však není

řečeno, že by musila míti průchod ustanovení řádu živnostenského, jmenovitě pak předpisy o dani výdělkové v těch případech, kde zaměstnání toto se výjimkou provozuje formálně po živnostensku jakožto podnik samostatný (výn. min. fin. ze dne 28. května 1865 č. 22095 pro Korutany).

III. Právo poplatkové.

Knížky průvodčích po horách vystavené politickými úřady na základě řádu o průvodu po horách podléhají kolku za 1 zl. (§ 1 zák. ze dne 4. dubna 1894 č. 71 ř. z.). Vysvědčení, která zanesou cestující průvodčím do knížek jejich, jsou kolku prosta (viz prováděcí nařízení min. fin. ze dne 7. dubna 1894 č. 74 ř. z.).

Průvody (v novém řízení soudním).

Průvody rozumíme prostředky, jež v soudci mají vzbuditi plně přesvědčení o pravdivosti neb nepravdivosti nějaké okolnosti skutkové pro spor sice rozhodné, avšak pochybné. Předmětem důkazu mohou tudíž býti jen okolnosti faktické, nikoliv snad též práva, neboť *facta probantur, jura deducuntur*. Z průvodů zná nový civilní řád soudní ze dne 1. srpna 1895 č. 113 ř. z. platný od 1. ledna 1898, tyto:

I. Listiny a věci přezvědné (*Auskunftssachen*) v § 318 jmenované, zejména pomníky, mezníky, znaky hraničné, rabuše, vrubovky etc. Co se týče předkem listin, jsou tyto buď veřejné (§ 292) buď soukromé (§ 294). Listina, má-li tvořiti důkaz, musí býti pravou. Listina veřejná má presumpci pravosti na své straně, takže kdo tvrdí opak, musí jej dokázati, listina soukromá platí pak tak dlouho za pravou, pokud odpůrcem pravost popřena nebude. Bude-li pravost popřena, dokaž ji strana, která listiny co průvodu užiti zamýšlí (§ 310 nn.). Listiny veřejné činí plný důkaz o tom, co obsahují, tedy zejména i o datu a místě jich zřízení (§ 292). Listiny soukromé vydatelem podepsané (aneb aspoň legalisovaným znamením jeho ruky opatřené) činí plný důkaz jen o tom, že prohlášení v listině obsažená od vydatele pocházejí, datum a místo zřízení však nedokazují (§ 294). Průvodnost jinakých listin soukromých posoudí soud volně (§ 272). Průvodnost knih obchodních, denníků dohodců a jich závěrečných lístků (*Schlussnote*) posouditi sluší dle zákona obchodního (§ 295, čl. 34 obch. z.), průvodnost pak jinakých knih než obchodních (na př. hospodářských, živnostenských) posoudí soud volně (§ 295). Má-li listiny užito býti co průvodu, musí arcíť ona býti soudu předložena. Předloží pak listinu (a sice z pravidla celou a v prvopisu, ač v obou směrech zákon výjimky připouští):

1. strana, jež se listiny dovolává (§ 298 nn.); 2. odpůrce (pokud arcíť listinu v rukou má) k návrhu strany, jež se jí dovolává (§ 303 nn.); 3. osoba třetí mimo spor stojící buď k pouhé žádosti probanta buď k jeho žalobě (§ 308). V případech pod č. 2 a 3 dotčených mluví se o ediční povinnosti. Ediční povinnost ohledně knih obchodních a denníků dohodců posouditi dlužno dle zák. obch. (čl. VII. uv. z. k s. ř. a čl. 37 obch. z.). Konečně sluší ještě podotknouti, že podobně jako již Josefinský soudní řád (§ 311) zná i nový soudní řád t. zv. *exemplifikaci* listin soukromých, t. j. stává-li se listina soukromá (ne však veřejná) nečitelnou neb chátrá-li, může její majitel jakož i každý jiný účastník žádati na vydání listiny za obnovení listiny, ovšem na svůj náklad. Zdráhá-li se vydání listiny takové vyhověti, lze o to žalovati (§ 317). Průvodnost věcí přezvědných posoudí soud volně (§ 318). (Viz čl. Listiny.)